

Arrest

nr. 87 714 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2012 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1966.

De verzoekende partij dient op 22 juli 2003 een eerste asielaanvraag in België in.

Op 23 september 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van verblijf.

Op 13 januari 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in België in.

Op 23 september 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 27 januari 2012 wordt het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire status van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 74 109.

Op 29 maart 2012 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 12 april 2012, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B.B.L. (...)

geboren te Djibouti , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Republiek Djibouti

die een asielaanvraag heeft ingediend op 29.03.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 22.07.2003 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.09.2003 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering van verblijf’ kreeg. Overwegende dat betrokkene op 13.01.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 23.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 01 .02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde.

Overwegende dat betrokkene op 29.03.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze besneden werd toen ze veertien jaar oud was. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene vreest dat haar dochter besneden zal worden bij een terugkeer naar Djibouti. Overwegende dat ze dit tijdens haar vorige twee asielaanvragen niet verteld zou hebben omdat ze toen andere problemen gehad zou hebben. Overwegende dat betrokkene twee medische attesten van Dr. C.N. (...) dd. 20.03.2012 en Dr. M.M. (...) dd. 07.03.2012 voorlegt waarin staat dat haar dochter nooit besneden werd . Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat zij uit zichzelf alle relevante gegevens over haar vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene deze verklaringen al naar voor had kunnen brengen tijdens haar eerste en haar tweede asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat betrokkene kopieën van verscheiden teksten (dd. 28.07.2011, dd. 22.11.2011, 20.06.2008, 02.02.2009) voorlegt in verband met vrouwenbesnijdenissen in Djibouti. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat zij uit zichzelf alle relevante gegevens over haar vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene deze teksten reeds tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag naar voor had kunnen brengen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat op haar verzoek niet kan worden ingegaan nu het beroep kosteloos is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991”, van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“Overwegende dat verzoekster ter staving van haar asielaanvraag legt uit te vrezen dat haar dochter R. (...), geboren op 1 september 1996, besneden zou zijn in geval van terugkeer naar Djibouti;

Dat bewijzen worden neergelegd dat R. (...) inderdaad niet besneden is;

Dat besnijdenis een vrouwelijke genitale verminking is;

Dat uit algemeen bekend informatie over vrouwelijke genitale verminking blijkt dat;

“Vrouwelijke genitale verminking is een traditionele praktijk die zware gevolgen heeft voor de gezondheid van meisjes en vrouwen.

De term vrouwenbesnijdenis/vrouwelijke genitale verminking omvat alle ingrepen waarbij een deel van of het volledig uitwendig vrouwelijk geslachtsorgaan wordt weggesneden en/of alle andere letsels aan het vrouwelijk geslachtorgaan die geen therapeutisch doel dienen.

We onderscheiden vier types:

Type 1: gedeeltelijke of volledige verwijdering van de clitoris of de voorhuid (clitoridectomie).

Type II: gedeeltelijke of volledige verwijdering van de clitoris en van de kleine schaamlippen, met of zonder de verwijdering van de grote schaamlippen.

Type III: gedeeltelijke of volledige verwijdering van de uitwendige genitaliën en hechten of vernauwen van de ingang van de genitale opening (infibulatie).

Type IV overige (meng) vormen, zoals prikken, piercen en/of snijden in clitoris en/of schaamlippen, aanbrengen van brandwonden, inbrengen van bijtende stoffen of kruiden in de vagina.”
(<http://www.unicef.be/nl/page/vrouwenbesnijdenis>)

Dat op de website van GAMS België (<http://campagne-excision.gams.be/nl/index.ht>) staat te lezen dat “Men spreekt over infibulatie wanneer men, na het afsnijden van de clitoris en de kleine schaamlippen, de grote schaamlippen samennaait waarbij er slechts een kleine opening gelaten wordt voor het doorlaten van de urine en het menstruatie bloed.” (we onderlijnen);

Dat, besnijdenis sinds april 2001 strafbaar is volgens de Belgische wetgeving; dat artikel 409 ingevoegd werd onder hoofdstuk II van het Strafwetboek; dat het uitvoeren van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijke geslacht tot een gevangenisstraf van 7 jaar kan leiden;

Dat het duidelijk is dat zulke behandeling als onmenselijk en/of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM kan worden beschouwd en dat Staten de verplichting hebben te vermeiden dat personen onder hun jurisdictie (rechtsgebied) eraan zouden worden blootgesteld;

Dat uit de verschillende verslagen die door verzoekster ter staving van haar asielaanvraag werden neergelegd blijkt dat 98% van de vrouwen in Djibouti het slachtoffer van besnijdenis zijn;

Dat de meest voorkomend vorm van besnijdenis (86%) de besnijdenis met infibulatie is, (zie uittreksel Campagne Parlementaire “ Halte à la Violence contre les Femmes “ les Mutilations sexuelles féminines);

Dat in de Observations finales du Comité contre la Torture (Djibouti), dd. 22 december 2011, staat vermeld dat:

2]. Le Comité se félicite que la pratique des mutilations génitales féminines soit une infraction pénale depuis 1995 grâce à l’inclusion de l’article 333 dans le Code pénal de l’Etat partie. Ce dernier a reconnu que les dispositions de cet article n’étaient pas appliquées faute de plaintes dénonçant cette pratique. Le Comité demeure préoccupé par le fait que les mutilations génitales féminines restent très répandues, notamment qu’il y a de nombreux cas d’infibulations — forme extrême de mutilation génitale féminine —, surtout dans les zones rurales. 11 demeure également très préoccupé par le fait que les cas de mutilations ne sont généralement pas signalés, ce qui fait qu’elles ne donnent lieu ni à des poursuites ni à des sanctions (art. 2, 10 et 16).” (we onderlijnen)

Dat het volgende te lezen staat in de concluding observations of the Committee on the Elimination of Discrimination against Women, (Djibouti) dd.28 juli 2011:

16. While noting the steps taken by the State party to eliminate discriminatory cultural attitudes and to criminalize certain harmful practices, the Committee is concerned about the persistence of adverse cultural norms, practices and traditions as well as patriarchal attitudes and deep-rooted stereotypes regarding the roles, responsibilities and identities of women and men in all spheres of life. The Committee is also concerned that such customs and practices perpetuate discrimination against women, and are reflected in women's disadvantageous and unequal status in many areas, including in public and economic life and decision-making and in marriage and family relations. It notes that such stereotypes also contribute to the persistence of violence against women as well as harmful practices, including female genital mutilation (FGM), polygamy and early marriage, and expresses its concern that the State party has not taken sufficient sustained and systematic action to modify or eliminate stereotypes, discriminatory cultural values and harmful practices.

18. While welcoming the numerous measures taken by the State party to raise awareness about the harmful effects of FGM the Committee notes with concern that the prevalence of FGM is still very high (93 percent), especially in rural areas, and that cases of FGM are generally not reported, prosecuted and punished. It also notes with concern that FGM often leads to obstetric complications, caesarean sections, excessive bleeding, prolonged labour and maternal death, especially in case of infibulations, the most extreme form of FGM, which is widely practiced in the State party. " (we onderlijnen)

Dat in het arrest n° 61 832 dd 19 mei 2011 hebben drie rechters van Uw Raad geoordeeld dat:

« 4. 7.1. Au vu du taux de prévalence des mutilations génitales féminines, estimé à 98% à Djibouti comme relevé supra, et de l'absence d'indication de mesures raisonnables prises par les autorités en vue de combattre ces pratiques (pièce 2 annexée à la requête), la requérante ne peut escompter avoir accès à une protection effective des autorités djiboutiennes en cas de retour dans l'un ou l'autre pays.

4. 7.2. A titre surabondant le Conseil observe que si la nationalité somalienne de la requérante venait à être établie, cette circonstance serait sans incidence sur la solution à réserver à sa demande d'asile. En effet, les informations versées au dossier ne permettent pas davantage de considérer que la requérante pourrait avoir accès à une protection de la part des autorités somaliennes. Le taux de prévalence des mutilations génitales féminines y est également estimé à 98% et les forces qui se disputent le contrôle du pays ne peuvent pas ou ne veulent pas accorder une protection effective contre les persécutions (pièces 2 et 4 annexées à la requête).

4.8. En conséquence, la partie requérante établit qu'elle a quitté son pays d'origine et qu'elle en reste éloignée par crainte d'être persécutée au sens de l'article 1er, section A, §2, de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés. » (we onderlijnen)

Dat uit die verschillende bronnen van informatie blijkt dat 93% tot 98% van de vrouwen in Djibouti besneden zijn de meeste van hen onder de vorm van besnijdenis+infibulatie- en dat de autoriteiten niet in staat zijn een effectieve bescherming te bieden om te voorkomen dat vrouwen aan die praktijken worden blootgesteld;

Dat tegenpartij, door middel van de documentatie die neergelegd werd ter staving van het asielaanvraag en de praktijk van de asielinstanties, op de hoogte was van het heel hoog risico dat R. (...) in geval van terugkeer naar Djibouti besneden zou worden;

Dat tegenpartij stelt dat verzoekster geen nieuwe elementen naar voren brengt in het kader van zijn derde asielaanvraag en haar een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betekend;

Dat haar door dezelfde beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend;

Dat, met betrekking tot het invoeren van een schending van een fundamenteel recht met directe werking in de Belgische rechtsorde, werd in het arrest RVV, 31 juli 2008, arrest n° 14.736 (franstalige kamer) geoordeeld dat:

"(...) Si l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 n'a pas pour effet d'entraver la mise en œuvre des pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la même loi n'en demeure pas moins que l'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve des allégations de la partie requérante quant à ce.

Le Conseil entend à cet égard souligner l'incidence des droits fondamentaux que consacrent divers instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge et dont il s'est engagé à assurer la protection en tant qu'Etat partie à de tels instruments. Bien qu'en vertu du principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour, et l'éloignement de non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. (...)

En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements, figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues, le cas échéant, d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (...).» (we onderlijnen);

**Dat verzoekster ter staving van haar asielaanvraag een heel hoog risico van schending van artikel 3 EVRM in het hoofd van haar dochter had ingeroepen;*

Dat de risico op schending van artikel 3 EVRM gestaafd is door informatie van betrouwbare bronnen en dat die risico dus geobjectiveerd was door verzoekster;

Dat tegenpartij, door geen woord over een mogelijke schending van artikel 3 EVRM te zeggen, haar motiveringsplicht heeft geschonden;

**Dat tegenpartij de familie wil verwijderen en haar dwingen naar Djibouti terug te keren –als de familie de Schengenzone moet verlaten heeft ze inderdaad geen andere oplossing dan naar Djibouti terug te gaan omdat zij niet over een verblijfsrecht in een ander land beschikt-;*

Dat dit gedrag van tegenpartij een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM omdat ere en heel hoog risico bestaat dat r. (...) blootgesteld zal zijn aan een onmenselijke en/of vernederend behandeling en dat staten personen niet kunnen terugsturen naar landen waar zij blootgesteld zullen zijn aan zulke behandelingen (cf. arrest Soëring);

**Dat tegenpartij meent dat verzoekster al tijdens haar vorige asielaanvragen het risico van besnijdenis voor haar dochter R. (...) naar voren had kunnen brengen;*

Dat verzoekster uitgelegd heeft dat zij toen andere problemen had (cf. politieke problemen in verband met engagement van haar echtgenoot)

Dat zij eveneens uitgelegd heeft dat zij besneden werd toen ze 14 jaar oud was;

Dat zij, tot nu toe, heeft kunnen vermeiden dat haar dochter besneden zou zijn ook omdat zij nog jong was en niet in staat om te huwen;

Dat R. (...) echter nu 15 jaar oud is en verzoekster vreest dat in geval van terugkeer naar Djibouti zij onder druk zal worden gezet door haar familie om R. (...) te laten besnijden;

Dat R. (...) nooit in het huwelijk zal kunnen treden als zij niet besneden is;

Dat de vraag omtrent de besnijdenis dus nu naar voren komt omdat R. (...) 15 jaar oud is en een leeftijd bereikt waar zij in het huwelijk zou kunnen treden;

Dat, in die context, tegenpartij een manifeste beoordelingsfout heeft gedaan door de elementen van verzoekster niet als nieuw gegevens te beschouwen en haar asielaanvraag niet in aanmerking te nemen;

**Dat het duidelijk is dat tegenpartij het asielaanvraag van verzoekster niet op een zorgvuldig manier heeft behandeld;”*

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekster meent dat voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de bestreden beslissing heeft genomen, ondanks het feit dat zij op de hoogte was gesteld van het risico dat verzoeksters dochter in geval van een terugkeer zou besneden worden.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot weigering tot in overwegingname (bijlage 13quater) werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft beslist om de derde asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Overwegende dat betrokkene op 22.07.2003 een tweede asielaanvraag indiende die op 23.09.2003 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering van verblijf kreeg. Overwegende dat betrokkene op 13.01.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 23.09.2011 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 01.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 29.03.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze besneden werd toen ze veertien jaar oud was. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven.

Overwegende dat betrokkene vreest dat haar dochter besneden zal worden bij een terugkeer naar Djibouti. Overwegende dat ze dit tijdens haar vorige twee asielaanvragen niet verteld zou hebben omdat ze toen andere problemen gehad zou hebben.

Overwegende dat betrokkene twee medische attesten van Dr. C.N. (...) dd 20.03.2012 en Dr. M.M. (...) dd. 07.03.2012 voorlegt waarin staat dat haar dochter nooit besneden werd. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat zij uit zichzelf alle relevante gegevens over haar vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene deze verklaringen al naar voor had kunnen brengen tijdens haar eerste en haar tweede asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat betrokkene kopieën van verscheiden teksten (dd 28.07.2011, dd 22.11.2011, 20. 06.2008, 02.02.2009) voorlegt in verband met vrouwenbesnijdenissen in Djibouti. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat zij uit zichzelf alle relevante gegevens over haar vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene deze teksten reeds tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag naar voor had kunnen brengen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

Uit de voormelde motivering blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters concrete situatie de bestreden beslissing heeft genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”, alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”.

Door verzoekster werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoekster bij haar derde asielaanvraag aanbracht (twee medische attesten en enkele kopieën van teksten betreffende de vrouwenbesnijdenis in Djibouti) en dat van al deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoekster klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoekster:

nieuwe gegevens aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekster niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekster op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeksters kritiek is in hoofdorde gestoeld op het feit dat uit verschillende verslagen die zij aanbracht blijkt dat een hoog percentage vrouwen in haar land van herkomst het slachtoffer zijn van besnijdenis. Verzoekster voert in haar verzoekschrift tevens een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan —rechtsprekend in volle rechtsmacht— doch maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij zich in eenzelfde situatie bevindt.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster middels de uiteenzetting in haar verzoekschrift kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, doch dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekster slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

Immers werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht vastgesteld dat verzoekster slechts bij haar derde asielaanvraag voor het eerst melding maakte van een voorgehouden risico op besnijdenis. Geheel terecht werd door de gemachtigde vastgesteld dat verzoekster deze verklaringen al naar voor had kunnen brengen tijdens haar eerste en haar tweede asielaanvraag.

Het loutere feit dat verzoekster tijdens het verhoor op 12.04.2012 voorhield dat zij niet eerder gewag maakte van de vrees voor besnijdenis, omdat zij “andere problemen zou gehad hebben”, kan uiteraard niet volstaan om afbreuk te doen aan de vereisten van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster tracht voor te houden dat het risico op besnijdenis slechts reëel is geworden, nu haar dochter de leeftijd van 15 jaar heeft bereikt, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters tweede asielaanvraag begin 2011 (één jaar geleden) werd ingediend.

Verzoekster kan derhalve niet voorhouden dat de vraag omtrent besnijdenis destijds nog niet naar voor kon komen, te meer nu verzoekster in haar verhoor dd. 12.04.2012 beweert zelf op de leeftijd van 14 jaar te zijn besneden. Verzoeksters kritiek is niet dienstig.

Verzoekster verliest kennelijk uit het oog dat aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dient voldaan te zijn. Met name dient verzoekster niet alleen nieuwe gegevens aan te brengen, dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Tevens dienen deze gegevens betrekking te hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemde in ze had kunnen aanbrengen.

In casu is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kennelijk niet voldaan.

Verzoekster voert in haar enig middel een vermeende schending aan van artikel 3 EVRM.

Dienaangaande merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en zich beperkt tot de verwijzing naar algemene verslagen, zonder concrete gegevens naar voor te brengen voor te leggen.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de voorgaande asielaanvragen van verzoekster.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Terwijl de verwerende partij andermaal benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen feitelijke herbeoordeling kan maken, doch enkel kan onderzoeken of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen (quod non in casu!).

"Betreffende verzoeksters vrees voor besnijden is van haar dochter wordt in dit arrest overwogen dat verzoekster dit pas tijdens de tweede asielaanvraag heeft aangevoerd en dat dit des te meer klemmt daar verzoekster wel een medisch attest neerlegde bij haar eerste asielaanvraag over andere littekens van dit kind en verzoekster het niet nuttig achtte deze vrees voor besnijdenis bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar vragenlijst op te werpen." (R.v.V. nr. 24.129 van 3 maart 2009)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters derde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Terwijl er ook geen sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe

gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bij het vaststellen of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet wordt de bevoegdheid van de gemachtigde uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit de bepaling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgevoerd inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe gegevens, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze besneden werd toen ze veertien jaar oud was. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene vreest dat haar dochter besneden zal worden bij een terugkeer naar Dibouti. Overwegende dat ze dit tijdens haar vorige twee asielaanvragen niet verteld zou hebben omdat

ze toen andere problemen gehad zou hebben. Overwegende dat betrokkene twee medische attesten van Dr. C.N. (...) dd. 20.03.2012 en Dr. M.M. (...) dd. 07.03.2012 voorlegt waarin staat dat haar dochter nooit besneden werd. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat zij uit zichzelf alle relevante gegevens over haar vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene deze verklaringen al naar voor had kunnen brengen tijdens haar eerste en haar tweede asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat betrokkene kopieën van verscheiden teksten (dd. 28.07.2011, dd. 22.11.2011, 20.06.2008, 02.02.2009) voorlegt in verband met vrouwenbesnijdenissen in Djibouti. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat zij uit zichzelf alle relevante gegevens over haar vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene deze teksten reeds tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag naar voor had kunnen brengen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar derde asielaanvraag als nieuwe gegevens naar voor brengt dat zij de vrees koestert dat haar dochter bij een terugkeer naar Djibouti zal besneden worden, daar zij zelf besneden werd op de leeftijd van 14 jaar. Zij verklaart bij haar eerste en tweede asielaanvraag niets te hebben verteld over haar eigen besnijdenis omdat zij toen met andere problemen te kampen had. Ter staving legt zij twee medische attesten en kopieën van teksten van de Verenigde Naties met informatie omtrent vrouwenbesnijdenis in Djibouti en een artikel met als titel "*Législation et autres textes de droit interne: Danemark, Djibouti, Egypte, Erythrée, Espagne, Etats-Unis d'Amérique, Ethiopie, France*" voor.

In haar eerste asielrelaas zet de verzoekende partij uiteen dat zij tot de Furlabeclan behoort en lid is van oppositiepartij PRD, later MRD, en dat zij verschillende keren gearresteerd werd door de politie, waarbij zij werd mishandeld, waarop zij het land is ontvlucht uit vrees voor haar leven. Uit het arrest nr. 142.393 van 21 maart 2005 van de Raad van State blijkt echter dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat door de verzoekende partij werd ingediend tegen de beslissing van 19 september 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 augustus 2003 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen.

Bij haar tweede asielaanvraag verklaart de verzoekende partij, wanneer haar gevraagd wordt naar de nieuwe elementen die zij aanbrengt, dat de problemen die zij bij haar eerste aanvraag aanbracht nog steeds gelden. Vervolgens zet zij uiteen wat er concreet is gebeurd na haar terugkeer naar Djibouti. Zij bracht twee kopieën van convocatiebrieven van de politie in Djibouti aan. Met betrekking tot haar dochter R. zet zij enkel uiteen dat zij last heeft van stress, dat zij bang is voor de politie en dat zij is flauwgevallen toen de politie in het opvangcentrum kwam. Uit het arrest nr. 74 109 van 27 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de verzoekende partij aan de hand van haar relaas niet aantoonde dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/8 van de vreemdelingenwet. Er wordt geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève aangetoond. In zijn arrest oordeelde de Raad:

"3.2. Verzoekster wenst op te merken dat de redenen waarom zij in 2003 een eerste keer asiel aanvraag in België volledig los staan van haar actuele vrees en de redenen waarom zij een tweede keer de bescherming van de Belgische autoriteiten vroeg. "Uit het feit dat tegenpartij van mening was dat verzoekster bedrieglijke verklaringen had afgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag had afgelegd wat zij betwist - kan niet worden afgeleid dat haar verklaringen ter staving van haar tweede asielaanvraag (eveneens) bedrieglijk zouden zijn".

3.3. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden en dat de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bevestigd door verzoeksters handelwijze achteraf. Niet enkel is ze naar Djibouti teruggekeerd waardoor ze haar subjectieve vrees zelf ontkent, maar tevens blijkt dat haar vrees ongegrond was nu de

Djiboutese autoriteiten verzoekster na haar terugkeer niet hebben aangesproken over, laat staan vervolgd voor de feiten die ze had aangevoerd bij haar eerste asielaanvraag. De duur van verzoeksters verblijf in België kan dit bezwaarlijk vergoelijken nu verzoekster niet aantoonde dat deze politieke oppositie thans niet meer aan de orde is in Djibouti. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster bij haar terugkeer niet werd vervolgd voor de feiten aangebracht tijdens haar eerste asielaanvraag. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweringen gevlucht te zijn in 2003 in verzoekster aldus enkel vrijwillig geïmmigreerd was naar Europa, kan evenmin geloofd worden dat ze haar drie kinderen diende achter te laten in Djibouti en al evenmin dat verzoekster, zoals ze beweerde bij haar eerste asielaanvraag, niet zou geweten hebben waar deze kinderen verbleven. Dat ze thans stelt dat ze haar kinderen achterliet bij hun grootmoeder kan dan ook niet verbazen.

3.4. Evenmin kan aangenomen worden dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag niet zou geweten hebben dat haar echtgenoot andere problemen had. Immers verzoekster verbleef nog een jaar na het ontslag van haar echtgenoot in Djibouti zodat kan worden aangenomen dat ze de reden kende van dit ontslag te meer nu een ontslag om etnische redenen geheel verschillende oorzaken en individuele of collectieve gevolgen heeft dan een ontslag omwille van persoonlijke politieke oppositie. Evenmin kan aangenomen worden dat verzoekster niet zou geweten hebben of haar echtgenoot bij de rebellen aansloot en welke mogelijke gevaren die daaraan verbonden zijn. Verzoeksters tweede asielaanvraag komt dan ook verzonnen voor. Ten slotte en niet in het minst, ontkent verzoekster de waarachtigheid van haar tweede asielaanvraag door haar eigen handelwijze in 2010. Immers ziet de Raad niet in waarom verzoekster, indien haar echtgenoot inderdaad bij de FRUD aansloot en verzoeksters gezin in gevaar was, zij dit niet heeft verklaard in Zweden. Door de vaststelling dat verzoekster van naam en nationaliteit veranderde, bevestigt ze zelf de onwaarachtigheid van haar tweede asielaanvraag.

3.5. Verzoekster legt twee politieconvocaties neer. Documenten zijn slechts een element in de beraadslaging en dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Aangezien verzoeksters asielmotieven geheel ongeloofwaardig zijn kan niet worden aangenomen dat ze vervolgd werd in Djibouti. De politieconvocaties kunnen deze ongeloofwaardigheid niet herstellen. Immers het volstaat niet documenten neer te leggen, verzoekster moet aannemelijk maken dat hieraan bewijswaarde kan gehecht worden. Dit is niet het geval.

3.5.1. Ten overvloede, indien aannemelijk is dat verzoekster samen met haar kinderen naar Djibouti vertrokken is in 2006, dan toont ze niet aan dat ze er aanhoudend verbleef tot haar vertrek in 2010. De bestreden beslissing stelt terecht dat enkel het verblijf van haar kinderen uit hun schoolattesten kan blijken. Aangezien verzoekster geen problemen heeft met haar overheid is immers niet aannemelijk dat ze geen identiteitsdocumenten en paspoort neerlegt.

3.5.2. Het volstaat evenmin te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en te verwijzen naar de algemene rapporten dienaangaande toegevoegd aan het verzoekschrift, om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146)."

Waar de verzoekende partij in haar derde asielaanvraag als nieuw element inroept dat zij vreest dat haar vijftienjarige dochter bij terugkeer naar Djibouti zal worden besneden en zij ter staving hiervan bovenvermelde stukken voorlegt, wijst de Raad er op dat zij in haar verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring verschillende teksten met betrekking tot vrouwenbesnijdenis citeert en motiveert dat het om een strafbaar feit gaat, maar nalaat het motief van de bestreden beslissing, namelijk de vaststelling dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens bijbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij had kunnen aanbrengen dat er ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, te weerleggen. Zij houdt enkel voor dat zij zelf besneden werd toen ze 14 jaar oud was, dat ze tot nu toe heeft kunnen vermijden dat haar dochter besneden zou worden en dat de vraag omtrent de besnijdenis nu naar voor komt omdat haar dochter 15 jaar oud is en de huwbare leeftijd heeft bereikt, terwijl zij nooit in het huwelijk zou kunnen treden zonder besneden te zijn. Aldus vreest zij dat zij bij een terugkeer naar Djibouti onder druk zal worden gezet om haar dochter te laten besnijden. De Raad merkt op dat de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij dateert van 13 januari 2011. Haar dochter R., geboren op 1 september 1996, was op dat ogenblik reeds ouder dan 14 jaar. De verwerende partij heeft terecht geoordeeld dat de verzoekende partij de verklaringen omtrent de vrees voor besnijdenis al naar voor had kunnen brengen bij haar eerste of tweede asielaanvraag, te meer de verzoekende partij er zelf op wijst dat zij zelf besneden werd op de leeftijd van 14 jaar en haar

dochter op het moment van de tweede asielaanvraag reeds ouder was dan 14 jaar. Zij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet nu zij niet uiteenzet op welke wijze het feit dat haar dochter besneden zou kunnen worden bij terugkeer naar Djibouti betrekking zou kunnen hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedures. Er wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Gelet op het voorgaande is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk te stellen dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerdere asielprocedures en er aldus ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 61 832 van 19 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hieruit citeert, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij in die aangehaalde zaak en dat de Raad erin bovendien uitspraak doet in volle rechtsmacht, zodat zij zich niet dienstig op dit arrest kan beroepen. Verder haalt zij in haar verzoekschrift een deel van het arrest nr. 14 736 van 31 juli 2008 van de Raad aan, waarin de Raad volgens haar oordeelt over “*het inroepen van een schending van een fundamenteel recht met directe werking in de Belgische rechtsorde*”, maar laat zij na te duiden op welke wijze dit arrest mee aanleiding dient te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van de artikelen 51/8 en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij beperkt zich echter tot een algemene argumentatie zonder evenwel aan te duiden op welke wijze de bevoegde staatssecretaris door het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden (RVS 23 april 2004, nr. 130.609).

Ten slotte voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu betoogt de verzoekende partij dat een besnijdenis als een onmenselijke en/of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM moet worden beschouwd, dat staten de verplichting hebben te vermijden dat personen onder hun jurisdictie eraan zouden worden blootgesteld en dat zij *“ter staving van haar asielaanvraag een heel hoog risico van schending van artikel 3 EVRM in het hoofd van haar dochter had ingeroepen. Dat de risico op schending van artikel 3 EVRM gestaafd is door informatie van betrouwbare bronnen en dat die risico dus geobjectiveerd was door verzoekster. Dat tegenpartij, door geen woord over een mogelijke schending van artikel 3 EVRM te zeggen, haar motiveringsplicht heeft geschonden. Dat tegenpartij de familie wil verwijderen en haar dwingen naar Djibouti terug te keren –als de familie de Schengenzone moet verlaten heeft ze inderdaad geen andere oplossing dan naar Djibouti terug te gaan omdat zij niet over een verblijfsrecht in een ander land beschikt-; Dat dit gedrag van tegenpartij een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM omdat ere en heel hoog risico bestaat dat r. (...) blootgesteld zal zijn aan een onmenselijke en/of vernederend behandeling en dat staten personen niet kunnen terugsturen naar landen waar zij blootgesteld zullen zijn aan zulke behandelingen (cf. arrest Soëring);”*

De Raad merkt op dat, daargelaten het feit dat de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 3 EVRM aanvoert in hoofde van haar minderjarige dochter die geen verzoekende partij is nu de verzoekende partij alleen in eigen naam het verzoekschrift heeft ingediend, zij het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maakt nu ze de vrees voor besnijdenis van haar dochter pas voor het eerst tot uiting brengt ter gelegenheid van haar derde asielaanvraag en zij nooit eerder die vrees kenbaar maakte, wat ze had kunnen doen ter gelegenheid van de eerste en tweede asielaanvraag, te meer nu zij met haar dochter naar het land van herkomst is teruggekeerd en bij haar terugkeer in België niet sprak over een te verwachten besnijdenis bij haar dochter.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN